

L'esport adaptat per a persones amb disminució física ha començat a trobar la seva petita parcel·la a Osona, però aquestes modalitats encara no

estàn normalitzades. La majoria dels esportistes es queixen d'una manca de vinculació dels clubs i poc suport per ajudar-los a pagar el material.

Des de l'ADFO treballen ara per aconseguir més suport perquè els esportistes se'n puguin beneficiar física i psíquicament.

Un esport per normalitzar

Diversos clubs de la comarca es van abocant de mica en mica a l'esport adaptat per a persones amb disminució física

Vic

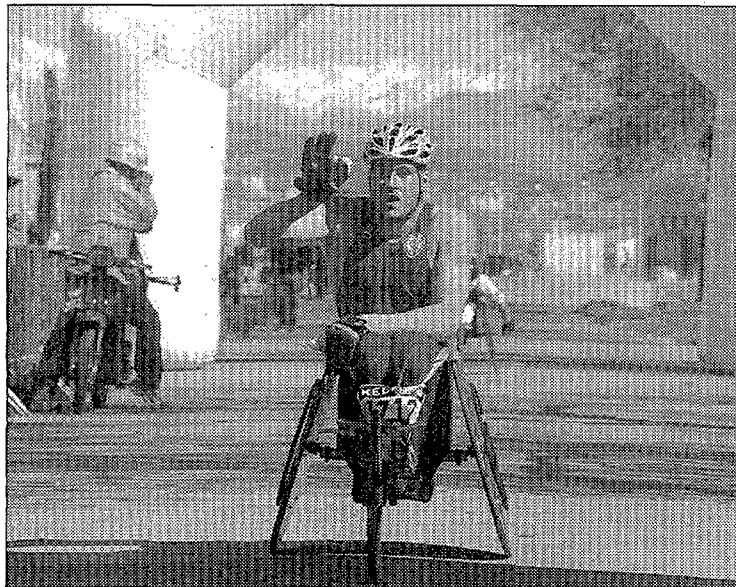
Jordi Masnou

Els Jocs Paralímpics de Barcelona'92 van ser, per a molta gent, el primer contacte que van tenir amb algun tipus d'esport adaptat per a persones amb disminució física. Des d'aleshores ha anat creixent la pràctica d'aquest tipus d'esport, tot i que "encara hi ha molt camí per recórrer", segons diversos esportistes consultats per EL 9 NOU. A Osona ha costat molt més d'arribar, però en els últims mesos s'ha anat fent el seu propi espai.

Un dels inconvenients amb què topa l'esport adaptat és que no està normalitzat. "És tot molt nou a Osona perquè fins ara no s'hi ha fet gairebé res; els atletes havien d'anar a Granollers o a Barcelona", explica Joan Rafús, president de l'Associació de Disminuïts Físics d'Osona (ADFO). Canviar el xip de la gent és el que s'han proposat ara des d'aquesta entitat, que ja s'ha posat en contacte amb diversos clubs esportius perquè vagin obrint el seu radi d'acció, per "ajudar-los i assessorar-los en tot el que els calgui". El Club Atlètic Vic és un dels que hi ha donat més empenta. Des de l'ADFO també han creat aquest any una secció pròpia de tennis, tot i que no és la filosofia que persegueixen: "No volem crear un gueto; han de ser els mateixos clubs qui s'hi obrin", comenta Rafús. "Un esportista s'ha de poder presentar a qualsevol lloc i dir: 'vull fer esport amb vosaltres'", diu Jordi Molas, tècnic de l'ADFO.

Però aconseguir aquesta normalització és un procés lent que sovint es converteix en un carreró sense sortida. Les dificultats econòmiques per comprar tot l'equipament i fer-ne el manteniment alenteixen el procés. Una cadira de rodes per fer esport adaptat pot rondar els 3.000 euros i "pocs clubs volen assumir-ho".

A l'altra cara de la moneda hi ha els beneficis, perquè amb l'esport adaptat es potencien aspectes com l'esforç físic, l'agilitat o l'autonomia. "L'esport és bo per a tothom, però per a nosaltres més", conclou Rafús.

Roger Puigbò -al centre- amb dos companys d'equip del CA Vic

Roger Puigbò, atleta

Sant Julià de Vilatorrada

Roger Puigbò va començar a fer atletisme adaptat l'any 1993 a Granollers i des del gener corre amb el CA Vic.

Quines van ser les seves motivacions per fer esport?

"L'esport ajuda a sentir-se millor i quan s'acaba l'entrenament al final del dia és

una sensació molt especial.

S'hi impliquen els clubs?

A Granollers no es van aprofitar gaire dels nostres resultats, però en el cas del Vic hi van entrant fort.

Ha arribat al punt àlgid?

No. En 4 o 5 anys ha crescut molt, especialment el nivell, però falta suport per motivar més els esportistes.

Jordi Vilaseca ha estat el primer tennista que ha entrat a la secció de l'ADFO

Jordi Vilaseca, tennista

Vic

Jordi Vilaseca ha estat el primer jugador de tennis adaptat que té la nova secció de l'ADFO. Entrena al CP Vic.

Com recorda els inicis jugant a tennis adaptat?

No va ser fàcil, perquè no ho havia fet mai, però m'hi vaig agafar ràpidament.

Alguns es queixen de poca implicació. Ho comparteix?

A la comarca no n'hi ha gaire. La majoria de clubs s'hi posen més bé que fa uns anys, però tampoc és fàcil.

Quins impediments hi ha?

Crear una secció adaptada comporta una despesa econòmica, i són pocs els que realment es volen mullar.

Ramon Homs participa en competicions d'esquí adaptat des del 1992

Ramon Homs, esquiador

Taradell

Ramon Homs complementa el tennis de competició a la selecció estatal amb el ciclisme, el patinatge o la natació.

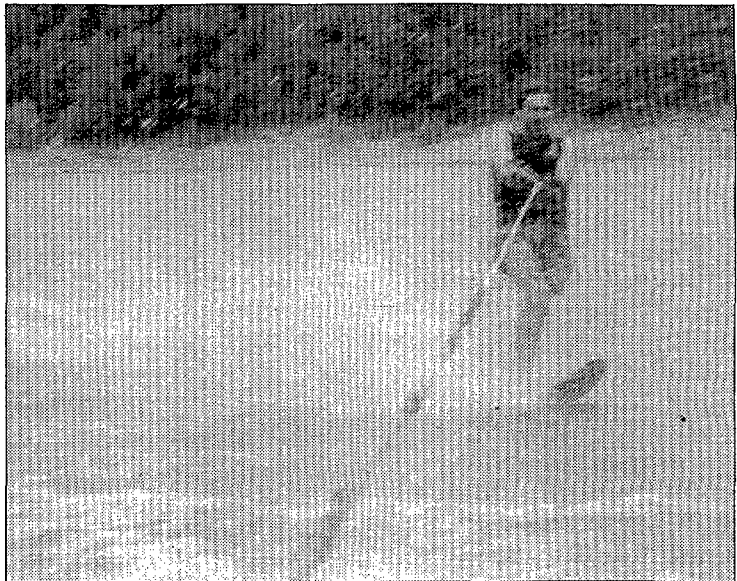
Com va entrar a l'esport adaptat?

Abans de l'accident havia esquiat, però provar-ho després em va donar una gran

satisfacció i em va ajudar.

Què ha de millorar?

Gairebé no hi ha implicació dels clubs ni de les administracions. És una vergonya impressionant. Falta una conscienciació inicial i els clubs han de crear una secció per a minusvàlids, no com a part sentimental, sinó com un esportista més.

Jordi Ylla practica l'esport adaptat des de fa 26 anys

Jordi Ylla, esquiador

Vic

Jordi Ylla esquiva des de jove. Ara completa la modalitat nàutica i alpina adaptada amb el piragüisme o el submarinisme entre d'altres.

Quins beneficis ha notat amb el pas dels anys?

L'esport em va suposar una millora física, psíquica i em

va obrir més les portes a la societat. I quan vaig començar jo, em va ser primordial el suport dels companys i els amics propers.

Què ha canviat darrerament?

Ara hi ha més entitats que empenyen per fer esport, però és molt difícil trobar clubs amb secció específica.